

Mèxic D.F., 21 de maig del 1962

Estimats pares i Joan: aquesta setmana passada no he tingut carta de vos-
tès. Sempre tinc la por de neguitejar-los amb malentesos difícils de de des-
fer per escrit, faltant la informació i el contacte directes. I ara, a més,
l'angúnia de la situació a Espanya, que no es pot valorar exactament pel que
diuen els periòdics d'aquí.

Pensin, pares i Joan, que no està pas en la nostra voluntat
ni en els nostres sentiments ocasionar-los cap problema. Prou que n'hi ha!
Voldria que, fos quina fos la seva situació, tinguessin sempre en compte
aquesta bona voluntat que ens anima. De fet, les nostres il·lusions depenen
en tot moment de causes externes i qui sap fins a quin punt aquestes deter-
minaran el nostre futur; però tenim salut i feina, som feliços, i no crec que
hi hagi dret a demanar gaire més.

Aquests dies, amb poques hores de diferència, la ciutat de Mè-
xic ha sofert dos terratrèmols bastant forts. Es una cosa que sempre ajuda a
dissipar l'avorriment. Els ho dic perquè, de totes maneres, deuen haver-ho
llegit als diaris i es bo tranquil·litzar-los afirmant que no ens ha passat
absolutament res. No hi ha hagut desgràcies personals i els danys materials
han estat petits, en cases velles o mal construïdes; la conseqüència més es-
pectacular ha estat, potser, al carrer de Dolores, a pocs metres d'on tenia
abans el despatx; la vorera s'ha alçat uns quants centímetres i la casa que
fa xamfrà amb l'avinguda Juárez (un edifici alt de dotze pisos), presenta ~~XXXXXXXX~~
esquerdes impressionants. Aquest lloc -l'avinguda Juárez- ha estat segurament
el més afectat i moltes cases han experimentat trencament de vidres i caiguda
de rètols i anuncis lluminosos. El dissabte fou el segon moviment en pocs dies
i com que ~~xx~~ és el dia que faig el recorregut pel centre (cobrar al banc, com-
prar material) vaig tenir ocasió de xafardejar immediatament després del fenò-
men, experiència realment curiosa.

Ens ha dit la filla dels Peypoch que aquests han suspès el seu
projectat viatge per Europa i se'n van de seguida a Catalunya; de manera que,
quan llegeixin aquestes ratlles, ja deuran trobar-s'hi. No sé que ha motivat
aquest canvi de plans. Ells només diuen (en la carta dirigida a la filla) que
és que el Peypoch es cansava molt i que han trobat Europa "trista". Això darrer
em sorpren, perquè tot el que llegim afirma el contrari... Però cadascú veu

les coses segons els ulls com les mira i vagin a saber quin és l'estat d'es-
perit d'en Peypoch. Em fa l'efecte -i ho comprenc molt bé- que en Peypoch
devia tenir impaciència per reveure Catalunya, o almenys que aquesta il·lusió
ha estat més forta que la d'un passeig pel continent. El cas és que, si Déu
vol, molt aviat podran parlar-hi i espero que sempre s'aclareixi alguna co-
sa a través d'aquesta conversa.

Jo procuro anar-me normalitzant. M'hi ajuda reprendre el ritme
normal de feina al qual estava acostumat. Ara corre el rumor que els Estats
Units pensen abocar un riu de dòlars sobre Mèxic i les "forces vives" estan
més animades.

En aquest moment (materialment entre ratlla i ratlla) acabo de
rebre la carta del pare, datada el dia 15. Veig que s'ha allunyat el perill,
la naturalesa del qual no conec ni he pogut endevinar ben bé; després de
tants anys, el retorn és sempre una gran aventura i comprenc que s'han de te-
nir en compte molts factors. Jo també he de vèncer una colla de pors, no per a
mi, sinó per als meus. Em temo que la situació d'Espanya paraitzarà el tràmit
normal dels permisos i potser allargarà l'obtenció de la nostra. Se'ns diu que
les notícies publicades pels diaris mexicans no circulen per Espanya, degut al
control oficial, però el cas és que -llegides aquí- prenen unes proporcions
alarmants, que també em preocupa en esment a vostès i a com puguin influir els
nostres projectes.

No temin, pares i Joan estimats, pel que fa a la nostra bona vo-
luntat per a contribuir a eliminar motius d'intranquil·litat. Ja els ho he
dit abans i ho repeteixo. No volem altra cosa! A mi ja em coneixen i la Rosa
és la persona més allunyada de violències i situacions tibants. Els nens coneixen
el problema des que eren molt petits, s'han acostumat a considerar-lo sen-
se sorpresa i seguiran dòcilment les nostres indicacions. Per cert, que la Glò-
ria és la més engrescada amb el retorn i gairebé estem "renyits" perquè li
sembla que no faig els passos amb prou activitat; per a ella, cinc o sis mesos
són tota una eternitat...

Celebro que l'Albertí conservi paciència per a recordar el meu
llibre. El faria de gust si pogués! Però el temps se m'escala (jo no sóc com la
Glòria) i em passen els mesos com una exhalació.

Bé, pares i Joan: una abraçada ben forta! Comptin sempre amb tot
l'amor del seu

Pere